

Hannulla ja Maikilla oli haave. Oma pieni talo haja-asutusalueelta. Mitä kauempana katuvaloista, sitä parempi. Maikki selaili illat pitkät kiinteistövälittäjien ilmoituksia netissä ja lähetti Hannun sähköpostiin kiinnostavia ilmoituksia myytävistä asunnoista. Maikki halusi vanhan, alkuperäiskuntoisen talon jota tietämättömät eivät olisi 80-luvulla pilanneet moderneilla remointimenetelmillä. Hannu oli joskus suhteen alkumetreillä punaviinipöhnässä kehuskellut Maikille miten vasara ja saha pysyvät hänen kädessään. Totuushan oli tietenkin toisenlainen. Hannun vastuullisin tehtävä koulun puukäsityötunneilla oli ollut Vichyn hakeminen opettajalle läheiseltä elintarvikekioskilta. Olipa opettaja luvannut muutaman käsityötunnin jälkeen Hannulle todistukseen numeroksi seiskan, jos tämä lupaisi olla tekemättä tunneilla mitään ollen näin pilaamatta kalliita materiaaleja. Siksi Hannun otsa kiilteli useana iltana kylmästä hiestä, kun hän katseli Maikin lähettämiä kuvia mahdollisista tulevan kodin aihioista. Noista ei saatana jäisi edes kivijalkaa. Kaikki pitäisi purkaa ja tehdä uudelleen. Hänen, kädentaidottoman miehen. Mutta ei vaan saanut Hannu missään vaiheessa Maikille kerrottua todellisia kirvesmiehen taitojaan, vaan puhui itsensä ilta illalta syvempään suohon. Tuntui vittumaiselta kuunnella, kuinka Maikki selitti äidilleen puhelimesta millainen onnen tyttö hän on, kun on löytänyt rinnalleen noin taitavan miehen ja miten pitkä penni säästyy kun on perinnerakentaja ihan omasta takaa. Jälleen kerran oli Maikki löytänyt heille oivan kohteen, elämämme tilaisuus, kuten hän asian ilmaisi. -Soitin jo kiinteistövälittäjälle ja sovin huomiseksi näytön. Hannu katseli netistä kohdetta, jota he olisivat seuraavana päivänä lähdössä katsomaan. Kurkkua kuivasi. 350 neliötä, rakennusvuosi 1904, remontoitu kattavasti 1980-luvulla, jolloin tehty sauna ja pesutilat yläkertaan. Öljylämmitys. Pieni vesivahinko ollut vuonna 1998, jonka jälkeen ollut asumattomana vanhan isännän jouduttua vanhainkotiin. Nyt perikunta myy. Kolme hehtaaria metsää ja kuusi hehtaaria peltoa, jotka nyt naapurin viljeltävinä. Pihalla navetta, heinälato, vanha aitta ja ulkosauna, joka purkukuntoinen. Kaksi traktoria joista mahdollisuus tehdä kauppaa myöskin. Hyvien kulkuyhteyksien varrella. Palvelut: Kauppa 22 km, posti 29 km, terveyskeskus 40 km. Unelmien kohde remonttitaitoiselle. Loputtomien pienten hiekkateiden jälkeen navigaattori ilmoitti kohteen olevan vasemmalla. Rohkeasti pihaan vaan, jossa kiinteistövälittäjärouva jo odottelikin Lexukseensa nojaillen. Nähdessään meidät hän otti kasvoilleen todennäköisesti tuhansia kertoja ottaneensa tervetuliaishymyn ja lähti tulemaan käsi ojennettuna kohti. -Hei vaan minä oon Leena, löysitte vaan perille? Leena kehotti meitä siirtymään sisätiloihin. Öljy haisi ja sisäkatot olivat selvästi saaneet osansa sadevedestä. Silmämääräisesti pystyi helposti toteamaan, että jos lattialle laittaisi pallon se lähtisi vierimään seinää kohti. Kysyin Leenalta oliko hän unohtanut kertoa ilmoituksessaan, että talo on purkukuntoinen? -Voi hyvä ystävä, tähän on tuhansien mahdollisuuksien koti. Remonttia toki vaatii, mutta kätevä mies tekee tähän pienen päivityksen niin, että heilahtaa. Maikki hymyili ja kertoi kiinteistövälittäjälle, että hänen puolisonsa Hannu, minä, olen koko kova kirvesmies. Makuuhuoneessa oli kissan mentäviä reikiä lattianrajassa, en uskaltanut edes ajatella mitä eläimiä niistä kulkee. Yläkerta oli aivan täynnä vanhaa tavaraa. Leena kertoi vanhan isännän olleen keräilijäluonteen. -Mitään ei ole heitetty pois, mutta piankos tämmöisen 350 neliöisen talon ja kaikki ulkorakennukset nyt tyhjää irtaimesta ja saattaahan sitä tulla vastaan vaikka mitä aarteita. Kysyin Leenalta onko hän terve? Maikki mulkaisi minua vittumaisesti ja vaihtoi puheenaihetta. -Käytäiskö katsomassa tuota vanhaa navettaa? Se sopi Leenalle oikein hyvin. Ulkona sain kovan yskänpuuskan. Leena kysyi olenko vilustunut? Kerroin saaneeni äskeisellä talokierroksella astman. Ei naurattanut. Ketään. Navetan katto oli kokonaan romahtanut, Leena kertoi kätevän miehen uuden katon tekevän helposti. Maikki suunnitteli navettaan kanoja, hevosia ja alpakoita. Leena ihasteli ajatusta. Minä kehoitin molempia menemään hoitoon. -Miehet on kyllä justin tuollaisia, minulle sanottiin. Lähetys oli stereo. Kaikki

rakennukset kierrettiin ja kartasta katseltiin metsät ja maat. Kahta vanhaa Zetoriakin Leena yritti minulle kaupata. -Aikuinen mies ilman traktoria on kuin pulla ilman rusinoita. En sanonut mitään. Maikki tuntui olevan kiinteistövälittäjän kanssa hyvää pataa, lupasi palata asiaan, ehkä jo pian. Lähdimme. Puhumattomina. Lopulta Hannu joutui tunnustaa Maikille, että oli ehkä antanut turhan optimistisen kuvan omista kirvesmiestaidoistaan. Ennemmin hän oli tasoltaan linnunpöntön rakentaja, kuin omakotitalon. Jos senkään. Hannun yllätykseksi Maikki huusi hänelle vain yhden illan, haukkui hänet toki kaikilla mahdollisilla nimillä ja toi hänen petivaatteensa sohvalle mennessä itse makuuhuoneeseen ja paiskaten oven perässään kiinni. Aamulla Maikki oli valmistanut aamupalaa, kun Hannu vasta heräili niska jumissa sohvalla ja pyysi mieheltään käytöstään anteeksi. Maikki sanoi, että eihän hänkään nyt mikään kirvesmies ole eikä voi sitä vaatia Hannultakaan. Ja olipa Maikilla tullut mieleen sekin, että hänellä on pari työkaveria joita voisi kysyä auttamaan raksahommissa. -Ei ne nyt hyviä oo, mutta eivät uskalla pyytää kyllä paljon rahaakaan. Leenalle Maikki oli myös soittanut ja kertonut ettemme olleet kiinnostuneita jättämään tarjousta esittelemästään kohteesta. Kun ainakin viittätoista erikuntoista vanhaa omakotitaloa oli käyty katsomassa, Maikki huomasi ilmoituksen talosta, joka oli kyllä huomattavasti uudempi kuin aiemmin etsityt, mutta ainakin kuvien perusteella kivalla paikalla. -Ei tää nyt oo yhtään semmoinen mitä ollaan etitty, mutta pitäiskö käydä huvikseen vilkaisemassa, kysyi Maikki. Hannuakin alkoi kiinnostaa, koska taloon ei tarvitsisi tehdä kuin vähän pientä pintaremonttia ja se saattaisi sujua ihan omallakin porukalla. Miten väärässä mies voikaan olla, mutta siitä tuonnempana. Kun Hannu ja Maikki ajoivat paikalle odotteli lipeväkielinen parrakas kiinteistövälittäjä heitä jo kohteen portailla. -Jahas herrasväki sieltä saapuu ostohousut jalassa, hän huudahti lähtiessään kävelemään Hannua ja Maikkia kohti. Hannu näki miten kiinteistövälittäjä Ville Viitamäki iski Maikille silmää kätellessään. Välittäjä maalaili heti ulkona mielikuvaa siitä, miten herrasväki voisi isolla terassilla istuskella lämpimänä kesäiltana, siemailla kylmiä juomia ja katsella ilta-auringon kultaamaa viljapeltoa, joka avautui puutarhan takaa. Hän kertoi miten silmät kiinni laittaessaan, lämpimän kesätuulen hyväillessä kasvoja, voisi melkein kuulla neekeriorjien laulun puuvillapelloilta. Palautin hänet maanpinnalle kysymällä kiinteistöverosta. Hän avasi silmänsä, hymyili ja ryhtyi kaivamaan papereita salkustaan. Talo oli puolityhjä ja Maikki kysyi onko kyseessä erotilanne? Ville Viitamäki hymyili ja kertoi ettei hän periaatteessa saisi kertoa ostajakandidaateille tällaisia asioita, mutta koska kyseessä oli poikkeuksellisen viehättävä kysyjä hän saattaisi sen verran lipsauttaa, että kyllä, juuri tämän kaltaisesta tilanteesta on kyse. Neljä vuotta sitten oli onnellinen nuoripari talon ostanut ja kolme vuotta siitä eteenpäin oli pikkurouva löytänyt deittipalstalta sielunkumppanin ja oli nyt muuttanut tämän personal trainerina työskentelevän Kimin luokse. Vanhasta suhteesta oli jäljellä enää muistot ja 250000 euroa pankkilainaa. Talokaupat tehtiin ja pankkiin mentiin kirjoittelemaan nimiä papereihin. Paikalla oli pankin edustaja, Maikki ja Hannu, taloa myyvä eronnut pariskunta ja tietenkin kiinteistövälittäjä Ville Viitamäki. Tunnelma oli myyjäpariskunnan tilanteesta johtuen jäätävä. Sanotaan näin, että ei hirveästi kieli laulanut. Asialliset hommat kuitenkin hoidettiin ja pankki tarjosi kahvit. Ville Viitamäki yritti ilmeisesti kahvin juonnin lomassa jotenkin keventää tunnelmaa kysymällä: -No haluatteko puhua vielä tunteista vai laitetaanko nimiä paperiin? Ei keventynyt. Tunnelma. Talo oli nyt oma. Remonttia ja muuttoa vaille valmis paketti. Aluksi oli ajatuksena tapetoida ja maalata vain pari makuuhuonetta ja olohuone, mutta nälkähän kasvaa syödessä. Yksi huone kun oli käsitelty niin muut näyttivät siihen verrattuna ihan vitun kuluneilta. Maikki sai idean myös uudesta oven paikasta ja sitä rataa. Myös wc-tilat kaipasivat ehostusta. Eli kirvesmiehet ja putkimiehet oli tilattava paikalle. No eihän siinä. Pohjatytöt, maalaus ja tapetointi hoideltaisiin kahdestaan, ihan vaan omalla porukalla. Jeesus

saatana millainen työmaa kädettömille ja lyhytpinnaisille ihmisille on esimerkiksi kohdistettavan tapetin asennus. Täysin varma asia on, ettei yhdelläkään pintaremonttityömaalla ole huudettu vittua yhtä paljon kuin tällä. Mutta niin vain lopulta tuli valmista ja Maikki ja Hannu elävät talossaan onnellisina, jos nyt eivät elämänsä loppuun asti, niin ainakin nyt jonkin aikaa.